

Lelkészi jelentés

a Cinkotai Evangélikus Egyházközségben 2010-ben végzett gyülekezeti szolgálatokról

„Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.” (Lk 9, 62) Ez az ige szerepel a mai napon Útmutatónkban. Figyelmeztetés és bátorítás is ez lelkésznek, felügyelőnek, minden presbiternek és gyülekezeti tagnak a jövőre nézve.

Sokan megkérdezték már tőlem az itt töltött két év folyamán, hogy mit gondolok döntésemről. Nem bánom-e meg, nem kíváncszom-e vissza, elképzeléseimet meg tudom-e valósítani, így képzeltem-e el cinkotai szolgálataimat? Ezekre a kérdésekre nem is olyan egyszerű válaszolni. Ezért csak ennyit szoktam mondani: így döntöttem, most itt van feladatom, ezt kell elvégezniem.

Hozzá kell tennem, valóban értek meglepetések pozitív és negatív értelemben egyaránt, de ezekkel együtt, ezeknek a tanulságait levonva kell tervezni a jövőt. Mielőtt azonban erről beszélnék, feladatom, hogy az elmúlt évben végzett szolgálatokat, a gyülekezeti élet eseményeit értékeljem.

Továbbra is elmondhatom, mint ahogy ezt megtettem tavaly is: jó érzéssel tölt el a gyülekezet aktivitása, ami elsősorban az istentiszteleteken, illetve más gyülekezeti alkalmakon való részvételükben nyilvánul meg. S itt nem csupán arról beszélek, hogy sokan ülnek a padokban vagy a székeken, hanem azt is meg kell említenem sok köszönettel, hogy alkalmaink megszervezésében, lebonyolításában sokan kiveszik a részüket. Vannak állandó segítők, és vannak, akik – sok esetben számomra az ismeretlenségből előbukkanva – ajánlják fel egy-egy rendezvény előtt közreműködésüket.

Nagyra becslöm a cinkotaiak szókimondását, mert ezzel sokat segítenek munkám hatásának lemerésében, a további működésem kialakításában. Ennek köszönhető, hogy sok félreértést tudunk tisztázni, illetve megelőzni. Bízom benne, nem csak én gondolom úgy, hogy jó a kapcsolat a gyülekezet és a lelkész között.

Egyes csoportjaink értékelését röviden szeretném elmondani:

A baba-mama kör nagyon jól működik. Legutóbb 18-an voltunk együtt. Rendszeres tagjaink mellett mindig fel-felbukkan egy-egy új család, amelynek tagjai egyre közelebb kerülnek a gyülekezet tagságához. Bízom benne, hogy ők alapozzák meg gyülekezetünk újabb nemzedékeinek bázisát.

Az óvodai hitoktatás zavartalanul folyik. A szükséges egyeztetéseket mindig el tudjuk végezni. A gyerekek nagyon várják az alkalmakat, és hiányzik nekik, ha egyszer-egyszer ki kell hagyni a találkozást. Tapasztalatom, hogy az így megismert gyermekek szinte automatikusan hittanosokká válnak az iskolában.

Az iskolai hitoktatás területén még sok tennivaló van. A Batthyány Iskolában tartok még csak órákat, de örömmel értesültem arról, hogy az árpádföldi Arany János Általános Iskola igazgatója a beiskolázási tájékoztatójában külön említést tett az evangélikus hitoktatás lehetőségéről. Reményeim szerint ez lesz a következő intézmény, amelyre koncentrálni fogok az új tanévben. (Terveim szerint minden évben egy új iskolát célozok meg a hitoktatás elindításával.)

A konfirmandusok tábora 10-re nőtt – mindnyájunk nagy öröme. A rendszeres foglalkozásokon kívül rendkívüli találkozásaink is vannak, amelyek erősítik a közösséget. Már rá sem lehet ismerni a kezdetben egymással szemben némán ülő gyermekekre. Múzeumlátogatás, bábfesztiválon való segítő szolgálat, filmklub, pizzázás jó hatással volt egymással való kommunikációjukra.

Az ifjúsági órák tekintetében vannak leginkább kudarcaim. Ezek nem tragikusak, de elgondolkodtatóak. Hiányzik gyülekezetünkben a 16-25 éves korosztály. Alkalmainkon nem jelennek meg, pedig itt élnek közöttünk, és lehetnének akár 50-en is, ha sikerülne valahogy megszólítani őket. Eddig még nem sikerült. Tudom, hogy a fiatalabbak egyszer belenőnek ebbe a korosztályba, de a mostani generációról sem szeretnék lemondani! Ebben kérem a szülőket, nagyszülőket segítségét! Kirándulások, filmklubok, a pingpongozás lehetősége, táborozás felajánlása révén szeretném őket bevonni a közösségbe, de ehhez szükség van a buzdításra!

A fiatal felnőttek alkalmait havi rendszerességgel tartjuk. Örülök annak, hogy most már nem csupán a „kötetlen beszélgetés” + „áhitat” egyszerű liturgiája valósul meg közöttük, hanem ők maguk is szívesen vállalnak részvételt a közös témák kidolgozásában. Tagságuk stabil, érdeklődő és tetterre kész! ☺

A felnőtt bibliaórák a hagyományos rendszerben működnek. Olykor-olykor némi fellángolás észlelhető (különösen, ha vendég érkezik), de a tagság továbbra is csekély létszámú.

Az énekkarról nehéz beszélni, hiszen gyülekezetünk régi nagy hagyománya és büszkesége. A legendás jó hangulat most is jellemző a közösségre, viszont az utánpótlás hiánya most már működési gondokat okoz. Kántorunkkal gondolkodunk a megoldás lehetőségein.

Éppen az énekkari próbák és a bibliaórák alkalmain kialakuló derűs testvéri beszélgetések vetik fel annak a szükségességét, hogy – rákosszentmihályi példára (erről most hallhattunk a Pesti Zarándoklás alkalmával) – kibeszélő műhelyt indítsunk, ahol teljesen szabadon, kötetlenül mondhatjuk el egymásnak gondolatainkat, és bármit szóba hozhatunk, ami közösségünket érinti. Már csak az a kérdés, hogyan illeszthető be heti programjainkba...

Örömmel tájékoztathatom gyülekezetünk közgyűlését, hogy az év folyamán számos olyan programot is tartottunk, amely a gyülekezet széles rétegeit megmozgatták, sőt a gyülekezet vonzáskörzetén kívül is érdeklődést váltott ki. Ilyen alkalmaink voltak adventben, a farsangi időben, és lesz még ilyen húsvétkor is. Tervezünk presbiteri csendesnapot (amelyre ígéretet kaptam Gáncs püspök úrtól, hogy rövid beszélgetés-indító előadására számíthatunk), mátyásföldi pikniket, kirándulásokat gyermekekkel és felnőttekkel. Bízom benne, hogy mindezek az alkalmak erősítik a testvéri összetartozás érzését mindnyájunkban.

Ezeknek a programoknak a helyszíne többnyire az új gyülekezeti ház, amelynek hasznosítására még nem alakult ki jól alkalmazható rendszer. A presbitérium határozata – sajnos – többeket elriasztott a ház használatától, s bevallom – önhatalmúlag, ha tetszik diktatórikusan – döntöttem a feltételek enyhítése mellett. Így sikerült rendszeres látogatót találni egy énekkarban. Ők megígérték, hogy nyitottságomra válaszul egy hangversenyt tartanak templomunkban térítésmentesen.

Ugyancsak anyagi megkötések nélkül ajánlottam fel a házat halotti tor megtartására. A családdal megálapodtam, hogy lehetőség szerint adománnyal támogatják az egyházköziséget.

Úgy gondolom, hogy ez a rendszer sokkal barátságosabb és egyházhoz méltóbb, mint a paragrafusok betartása és betartatása.

A gyülekezeti ház lehetőségeit kihasználva szeretnénk egy alapítványt útnak indítani, de ennek előkészítése sok időt és odafigyelést igényel. A tervek szerint Jezsovcics Pálnak szeretnénk emléket állítani, és példáját követni a nép művelésében, a gyermekek felkarolásában és nevelésük segítésében. A kultúra különböző területein szeretnénk programokat szervezni, esetenként különböző művészeti ágak összekapcsolásával.

Beszélnem kell még gyülekezetünk anyai helyzetéről is. Jó, ha tudja a közgyűlés, hogy a kívülállók Cinkotát jómódú gyülekezetnek látják, sőt némi irigységgel figyelik életét, ingatlanait. Ez számunkra nagyon hátrányos megítélés – még ha hízelgő is. Először is azért, mert ez a látszat – sajnos – nem a valóságot takarja.

Nem most kezdődő probléma az, hogy az év közepe táján a gyülekezet fizetéseképtelenné válik. Már elődöm idejében voltak ilyen gondok, és ezek mára sem szűntek meg. Néhány jóakarátú testvérnek köszönhető, hogy még nem kellett csődöt jelentenünk. S ez nem áll összefüggésben tartozásunkkal! Sokkal nagyobb körültekintéssel kell megszerveznünk a gyülekezet hétköznapijait. Takarékosabban kell gazdálkodnunk az energiával, óvatosan kell terveznünk beruházásainkat.

Vége a nagyvonalú tervezés, a nagyvonalú kivitelezők, a nagyvonalú rendezvények, vendéglátások korának! Talpra kell állnunk! Ennek első legfontosabb lépése, hogy az idej borítékos adományt „borítékolnunk kell”. Nem szabad idén olyan munkát terveznünk, amelyet erre a még nem ismert összegű adományra építünk! Majd az összeg ismeretében lehet a következő évben elkölteni! S ha mégis kifutnánk a pénzünkből, a tárgyévi adományokból lehet pótolni. Ennyi tartalékra egy ekkora gyülekezetnek feltétlenül szüksége van!

Ugyancsak szükségünk van arra, hogy okosan hasznosítsuk azokat a földterületeket, amelyek még a birtokunkban vannak. A presbitérium már előkészített egy döntést, amelyre még nem tudunk pontot tenni. A vezetőség többségének az a véleménye, hogy egy most adódó lehetőséget inkább meg kell ragadni, mint egy későbbi bizonytalan, bár nagy volumenű ingatlan-értékesítésre várni. A bérlőnek jelentkező vállalkozó nagyon várja döntésünket.

S ezen a ponton – jelentésem utolsó szakaszában – kívánom elmondani azt, ami a szívemet terheli. A jelentés elején elmondtam, hogy a gyülekezet tagjainak szókimondását nagyra értékelem. Viszont elvárom őszinteségüket is. A presbitérium legutóbbi ülésén és utána olyan támadások érték – nyilvánosan! – gyülekezetünk vezető tagjait és személyesen engem is, amelyek méltatlanok voltak. Az elhangzó vádak hamisaknak bizonyultak, ami még súlyosabbá teszi ezeket a megnyilvánulásokat. Komoly egyházfegyelmi vétségnek számít olyan adatok kiszivárogtatása, sőt nyomtatott formában való kiosztása, amelyek egyházunk törvényhozó testületének, a zsinatnak a belső tárgyalási dokumentumaiból származnak. Gyülekezetek banki titkait feltörni, nyilvánosságra hozni nem csupán egyházi szabálysértés. Természetesen ezeket az ügyeket nem kívánom bíróság elé vinni, de püspök urat kénytelen voltam tájékoztatni. Ő emlékeztetett arra, hogy 2012-ben tisztújítás lesz.

Tisztelettel kérem a közgyűlés tagjait, hogy szókimondásukat jellemezze az őszinteség és a jóindulatú véleménynyilvánítás is! Ezért most arra kérem mindnyájukat, hogy amennyiben panaszuk, észrevételük, kritikájuk van, szíveskedjenek azokat közölni. Nem szükséges mindezt nyilvánosan megtenni! Egy zárt borítékban bedobhatják a postaládába. Ígérem, minden ilyen észrevételt komolyan fogok venni.

Vető István
lelkész